

גבהו בגנת ציון, שהיו מהלכות בקומה זקופה. "ותלכנה גערות גרון", שהיו גבהו. סינו קו
 מהלכות עקב בצד גודל. "ומשקרות עינים", דהוו מלאן כותלא לעינותה ונאמרון. זקופה: ותלכ
 נטיות גרון פ
 הולכות עקב בצד גודל למעט נהונק, סינו משקרות עינים, והיא כותלה כפופה. והך נטיס גרון לילך כנחמ, ו
 סאינו רואה לרגליו: ומשקרות עינים דמלך כותלה. לכן סיקלה: ומרמון. את הנמורים. סיקור לכן כנחמ:

עין איה

כל אחד בפני עצמו לעולם מלא ושלם, באין חסרון
 המעורר צורך להיות מתחבר עם רעהו. וההרשעה
 הרעה באה ע"י המדות, שהיו מהלכות בקומה זקופה.

כת. "ותלכנה גערות גרון", שהיו מהלכות עקב
 בצד גודל. יש אשר תסבב הגאווה את כל הקומה
 של האדם, עד שתעורר כ"כ את עיניו, עד שלא ימצא
 בנפשו שום חסרון ושום רציון שיזיק או חסרון
 לזולתו, מ"מ בעצמו ירגיש שיש בו צד שפל וצד
 עליון, דהיינו חלק הגוף החומרי שכל החושים
 והנטיית הגסות נטמכים עליו, וחלק העליון, הצד
 השכלי, שרק ע"י ההשפעה הטובה שהצד השכלי
 משפיע על יתר הכחות הגופניים, בשביל כך נעשה
 האדם כולו שלם. והנה הראש, שהוא מכוון אל
 השכל, כ"י שיש רעיון תכני באדם, שגופו צריך הוא
 להיות מושפע מהנהגת השכל והכרעתו, אז אותה
 הנטייה בעצמה לא תתן להתפתח באדם, הנטייה ללכת
 נטוי גרון, בהרמת ראש, בתנועה המרודה מניעת צורך
 של הראש להתעסק בהשגחת משטר הכחות
 השולטים בכל מלא החומר. והנה כל זמן שהאדם
 מרגיש בעצמו ששלטון השכל, אפילו השכל שלו
 עצמו, הוא צריך להיות מתפשט ג"כ על הכחות
 הגופניים כולם, אז כבר מתגלה ברעיונו סדר שלם
 של מטרות, של רעיונות חודשים, שהוא צריך
 להשיגם, עד שימצא בעצמו תמיד שהוא עולה
 במעלה יותר שלמה ממה שהיה עומד עליה בתחילה,
 דהיינו ששלטון השכל על חומריו הוא במעלה יותר
 שלמה ממה שהיתה אצלו בתחילה. לזאת יתעורר בו
 כח הזריזות הפנימית, שנמצא הוא קשור באיזו
 רדיפה מוטוית. מה שא"כ כשהגאווה הגסה מגיעה
 עד קצה גבולה, עד שלא די שלא ימצא בעצמו
 האדם שום חסרון שיזיקהו להיות עכורו נטפל
 לזולתו התחברות של ריעות, אלא שאפילו חלקיו
 עצמם, ימצא שכל אחד מהם בפ"ע הוא עולם שלם
 שאיננו נזקק במאומה לזולתו. ואז יתחלם הראש
 בנטיית גרון, גמר חתמה של הרשעה הגאותנית. ואז
 כבר בטלו כל האידיאלים, אין שום מגמה

והתרוזמות, וממילא אין לאדם זה כ"א ההנאות
 חיי השעה. ואז המנוחה של העצלות, הטבועה
 יסוד הרשע של הגאווה, מלפפת אותו. וזה הו
 מהלך איום, ומתבצר בשיטה קבועה, שעוקרת
 מהלך החיים של יסוד האורה האלהית של התח
 כולה, הבאה לצרף את הבריות ולהרימם משפלון
 אל רוממות המעלה האצילית. ובוזה האנו
 מתמוטטת, כי מאבדת את יסוד סגולתה וכו
 הפנימי, הטבוע בקרבה מראש צורים, שהיא הו
 הגאווה המאוסה של נטיית גרון והילוך עקב בו
 גודל, מראש עויבת כל רעיון מרומם, הדורש העתי
 ערך, הגורר ג"כ נטיית זריזות של העתקת מק
 בתנועה מהירה ומזורזת, ההיפוך מהליכת עקב בו
 גודל.

כפ. "ומשקרות עינים", דהוו מלאן כוחו
 לעינייהו ומרמון. הקצוות פוגשים הם זה את
 מתוך הגאווה העוברת כל גבול, המסכמת שכבר הג
 האדם למרום השלמתו עד שאינו צריך עוד לבכ
 ולשאוף השלמה פנימית אמיתית. הנפש החופט
 היטב את תוכן הפנימי שלה, מרגשת מיד בריקניו
 ואפסותה, שכיון שחסר לאדם אותו תוכן החיים
 חפץ ההתעלות מפני ארסה של הגאווה, כבר א
 לחייו שום תוכן. ולמלא את הריקניות הנורא
 מוכרחת היא למצא את עולמה לא בקרבה פני
 כ"א בחוץ, כמצויאת חן של הסביבה. נמז
 שההתגדלות הקיצונית שהיתה חפצה להתגדר ב
 נהפכת לה לשפלות גדולה, עד שהיא חפצה ו
 להיות משוגגדת למצב הנפש של הסובבים אור
 ותשתדל ב"פני חיצוני במדה מופלגת. וההשתדלו
 הזאת לא תשאיר רק בגבול ההסכמה, הלוקחת ו
 איזה זמן ואח"כ הוושם הולך לו, כ"א היא מטבע
 עמוק יפה את המבוקש של התמכרות למצא חן, ו
 שמלבשת את התנועות הטבעיות בזה הזרם, ו
 הולך עד הקצה האחרון של אבידת העצמיות לגמ
 ושל שפלות הנפש היותר קיצונית, עד שבהתפשט
 באומה מביאה לה הרס גמור, שמביא אותה לי